

3 BMF'ERE OG ÉN KANIN PÅ LANGTUR

En ferielangtursberetning i fem hjørner

1. hjørne: "Vi runder nu Kronborg til bagbord." Det var sådan set rigtigt nok, men lød alligevel lidt forkert. Vores langtur var startet i højt humør, og da det var den 1. juli var snakken faldet på Niels Juel, som på denne dag i 1677 vandt et af sine store søslag. Hvor mange gange mon den gamle søhelt havde rundet Kronborg til styrbord? Nåja, vi var vel knap helte (- endnu!), og gamle Juel havde nok ikke haft megen respekt for en langtursstyrmand (tidligere ASR – i dag knap så KVIK), der allerede på førstedagen af en langtur måtte ty til cykelhandsker.

Ud over en svagelig styrmand havde vi også set stort & flot på et andet af mine langturs-principper; man tager ikke en kanin, man ikke kender, med på så lang en tur. Ikke desto mindre havde en Rabbit sneget sig med på turen forklædt som Hafnia. Hun skulle dog hurtigt finde ud af, at sådan en tur ikke er for tøsedrenge og endog slider en del på kroppen.

Styrmanden ved knap nok, hvad vej vinden blæser

2. hjørne: Vi lå 1 km fra Griben og skulle snart rundt. De sidste forberedelser blev gjort; øsekarret blev bundet til midterlangremmen (jeg har tidligere i min rokarriere været kendt som Søren Udenbords grundet tre uheld med øsekar på samme tur), testamentet telefoneret til de nærmeste, en sidste vejrudsigt hentet ned fra æteren (Griben, VSV, 11 m/s), regntøjet kom på og mental opladning. Vi fik dog aldrig hentet Kristoffers sokker ind i båden igen; han havde bundet en i hver ende af båden i et optimistisk forsøg på at lufttørre dem. Det tog kun ca. 2 uger. Efter at have omdøbt Kaninen til Den flyvende Sok, sneg vi os rundt ret tæt på land for at undgå hovsamissiler og andet godt fra skydeområdet yderst på Griben. Dér yderst på Sjællands spids er der vand til horisonten 350° rundt og de sidste 10° indbyder ikke specielt til landgang, så man er udsat – faktisk mere udsat end jeg havde

forestillet mig, men heldet forfølger de tossede, og lige netop da vi gik rundt om Sjællands Odde løjede vinden en smule, og det blev ikke rigtigt langhåret før vi nærmede os færgehavnen. Turens mest kritiske punkt var vel overstået og endelig så det ud til, vi fik lidt held med vores foretagende.

De sidste forberedelser inden Skod-Odde. Bemærk det gale glimt i øjet.

3. hjørne: Fantastisk som blikvand hjælper på humøret. Dagen efter Sjællands Odde var blevet rundet som var det en pukkelpiste, viste Bælthavet sig fra sin absolut mest charmerende side med blikvand så langt øjet rakte, da vi sad ved det næste skarpe hjørne. De obligatoriske årer-spejler-sig-i-blank-overflade-billeder

Stilleben ved Røsnæs. Bemærk standeren.

blev knipset, Samsø kunne lige nøjagtig skimtes i disen, og samtidig tittede solen frem for første gang siden afgangen fra København. Ikke et sekund for tidligt. Langtursstyrmanden havde ikke mere tørt tøj og var blevet en kende hudløs

forskellige intime steder. Som han sad der på styrmandssædet i sit lodne uldundertøj og med de nu halvklamme sokker på ørene lignede han grangiveligt Supermule. Efter en velfortjent dukkert proklamerede han at der nu kun var 10 km til Kalundborg. Der viste sig at være 18, men det er en anden historie. Som vi lå dér ved Røsnæs Fyr var det nok min bedste langturssdag til dato, og det siger ikke så lidt.

4. hjørne: En del af turens formål var at se en del af Danmark vi ikke før havde stiftet bekendtskab med, og derfor tog vi så mange små afstikkere som vi kunne komme til, d.v.s. så mange som vi orkede. Og nu var turen så kommet til øerne ud for Stignæs. Agersø var vi kommet til sent om aftenen. På afstand ser den meget tilforladelig ud, men skinnet bedrager! Således er der en stærk strøm i Agersøbælt, der kun er et par km bredt men op til 68 m dybt. Agersøbeboerne skal man heller ikke provokere alt for meget; for et par hundrede år siden havde præsten i sidste øjeblik forhindret bønderne i at slå herremanden ihjel (han fortrak kort tid efter til "fastlandet", og hans herregård fungerede siden da og til den dag i dag som øens kro), og under Napoleonskrigene havde øens fiskere fra deres joller bordet og erobret en engelsk orlogsbrig, der havde ankret op i Omøbælt for at hente ferskvand. Det forhindrer nu ikke landsbyen i at være et overflødhedshorn af bindingsværk og stokroser, centreret omkring et gadekær og en gammel hollandsk mølle. Omø by skulle være lige så idyllerisk, men dér kom vi desværre ikke i land. For inspireret af de voldsomme begivenheder og oprørske & egensindige øboere begik mandskabet – d.v.s. Claus og undertegnede – mytteri på det mest kritiske sted på hele dagen; nemlig i den svære periode mellem morgenmaden og

Styrmandens lod er at trække det tunge(ste) læs

formiddagskaffen. I læ af Omø havde vi drukket en kop kaffe og fået et stykke chokolade, men det havde været så tæt på morgenmaden, at det var at betragte som 2. morgenmad. Så da styrmanden insisterede på, at formiddagskaffen ville blive sprunget over (han brugte ord som "allerede vel overstået" og andre uartigheder) måtte mandskabet tage affære. Enden på det blev, at styrmanden sad

alene ved åren(e), fordi Claus var så afkræftet p.g.a. manglende energiindtag, at vi under et skift endte to mand på styrmandssædet. Eller måske sad han og dagdrømte om kæresten, som han i forskellige vendinger gjorde os klart, at han savnede. Eller også havde det noget med bådens tilstand at gøre. Vi havde dagen før på empirisk vis fundet ud af - efter et lille uheld med affaldsposen - at restindholdet af en dåse kippers i olie snildt kan dække en inriggers indvendige overflade + redningsveste + de laminerede kort +... I det hele taget trængte Kaninen til en ordentlig tur i vaskehal; hun stank af sildeolie, havde svamp & alger, samt et mindre hul i skroget (ud over de tre obligatoriske), og hun havde fået revet en havelåge halvt af. Nu er der jo heldigvis ikke den ting, gaffa ikke kan reparere. Det var også ved Agersø sommeren endelig og endegyldigt indhentede os. Skyerne drev østpå og solen tittede frem. Det blæste stadigvæk fra VSV, men fra nu af hed det medvind og -sø. Jeg begyndte at tro på, at vores tidsplan alligevel kunne holde.

5. Hjørne: Møns Klint! Siden jeg begyndte at ro har Møns Klint stået for mig som det ultimative langtursmål, og jeg ved, Kristoffer og Claus havde det på samme måde. Og når man nu alligevel har planlagt at ro Sjælland rundt, kan man lige så godt forlænge turen med en dag og tage omkring denne imponerende bunke kridt. Vi havde planlagt at tage afsted fra Klintholm så tidligt at vi ville få solopgang ved Klinten, men p.g.a. vind fra sydøst og en endog meget sen ankomst til Klintholm aftenen før ventede vi med at tage afsted til kl. 5.30. Det var dog stadig tidligt nok

Møns Klint og en KVIK-åre. Det er åren nederst i billedet.

til at få Klinten i morgenlyset, og gårsdagens kraftige vind havde lagt sig, så vi kunne sidde og nyde synet af dette voldsomme naturfænomen uden at frygte for saltvand i vores sherry og chokolade. Vi gik amok i billeder, og den ene film efter den anden blev tømt til vores udelte begejstring. Vi blev aldrig helt enige om, hvor dronningestolen og de andre "kendte" formationer var, men flot; det var det. Samtidig havde vi valgt at komme hertil på sommerens nok klareste morgen, så på et tilstandsbarometer fra 1 til 10 befandt vi os på en stabil 11'er, og når sæsonen

skal gøres op er Møns Klint klart en af de største oplevelser, jeg har haft. Det var nu 9. dag af vores langtur. Max. 3 meter fra Kristoffer og Claus i 9 døgn, og vi kunne stadig fortælle vittigheder og have det sjovt.

Praktiske oplysninger: Sjælland rundt er en lang tur, og man bør sætte mindst 14 dage af til at nå rundt, både med og uden Møn (670 km hhv. 610 km). Man ligger ofte udsat og man må regne med et par dage på land p.g.a. dårligt vejr og krav om restitution. Dette gælder for både 2'ere og 4'ere. Det går selvfølgelig hurtigere i en 4'er, men den er knap så søstærk, og vi havde et par dage undervejs, hvor det ikke kunne have ladet sig gøre at ro dagsdistancen i en 4'er.

Vi overnattede hovedsagligt i roklubber undervejs; de ligger med jævne mellemrum, dog er der ingen klubber mellem Hundested og Kalundborg samt mellem Skælskør og Vordingborg, medmindre man tager ind til Næstved. Der er heller ingen roklubber på "ydtersiden" af Møn, men det er muligt at overnatte i Klintholm på sydkysten, ca. en times roning fra Klinten.

Sjællands kyst er meget indbydende at ro langs, der er en del at se på, og landgang er ofte mulig (undtaget det lange stykke langs Stevns Klint). Bortset fra minefelterne ved Knudshoved Odde og Amagers sydspids, er der ikke mange sten.

Jeg vil anbefale at man undervejs tager sig tid til at se på de småøer, man har mulighed for at nå med robåd, heriblandt Nekselø, Musholm, Agersø, Omø, Bogø og Nyord. Helsingborg var desværre ikke en mulighed på førstedagen p.g.a. vestenvind, men efter sigende skulle de være ret flinke i roklubben hinsidan. Og så må man for alt i verden ikke ro forbi Fanefjord Kirke på Møn uden at se kalkmalerierne; der er død, blod og lemlæstelse nok til en større splatterfilm. Man kan med forsigtighed ro helt ind i bunden af Fanefjord og trække båden ind i sivene.

Hvis man tager inden om Amager skal man være opmærksom på slusens åbningstider, som vistnok er centreret omkring weekenderne. Nord for Amager skal robåde holde sig fra Kronløbet og benytte sig af Lynetten (syd om Trekrøner).

Tak til Claus og Kristoffer for deres overbærenhed med en altid bedrevidende og højtråbende robums. Kristoffer er siden da flygtet til Grønland og han vil ikke være med til at ro Grønland rundt (mumlede noget om at Kap Norman Jessup aldrig er isfri). Godt gået drenge; selvom vi tre mand ikke evnede at gøre kål på en flaske sherry i løbet af ti dage, mener jeg stadig, I er nogle rigtige mandfolk.

Søren Agergaard, ASR